Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 18 Δεκεμβρίου 1937* | *Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 3*

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ μάλιστα καλὰ θὰ κάμῃς νὰ μὴν ἔρθῃς ἄλλη φορὰ ὡς ἐδῶ. Καὶ τώρα φεύγοντας, πήγαινε τοῖχο-τοῖχο μὴν τυχὸν καὶ σὲ ἰδῇ, ἐξακολούθησε σιγώτερα.

Τὸ ἀγόρι ἔφυγε ἀθόρυβα, καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα μὲ χτυποκάρδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, ἡ Ἀνναμπέλλα ἀνάβει τὴ φωτιὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ φυσήματα. Μιὰ μικρὴ κόκκινη φλόγα ξεπετάγεται ἐπιτέλους. Τότε τὸ κοριτσάκι βάζει τὸ μπρίκι κι' ὥς-που νὰ βράσῃ τὸ νερό, πηγαινοέρχεται στὴν κουζίνα ἐλαφρὰ κι' ἀθόρυβα, βάζοντας τάξη.

Κάθε πρωΐ τὸ ἴδιο γίνεται. Δὲν εἶναι παρὰ μόνο δώδεκα χρονῶν ἡ Ἀνναμπέλλα κι' ὅμως τῆς φαίνεται πὼς ἀπὸ τότε ποὺ θυμᾶται τὸν ἑαυτό της — δὲν ξέρει ἂν εἶναι χρόνια ἢ αἰῶνες — δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἑτοιμάζῃ τὸν καφὲ σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ κουζίνα, ἀρχίζοντας πάντα ἔτσι τὴν κουραστικὴ καὶ μονότονη ἡμέρα της. Κι' ὅμως πόσο θάθελε νὰ πήγαινε στὸ σχολεῖο μαζὶ μὲ τ' ἄλλα κοριτσάκια τῆς ἡλικίας της, ἢ νὰ μένῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ κάθεται μὲ τὸ ἐργόχειρό της κοντὰ στὸ παράθυρο!

Τί εὐχαριστημένη ποὺ θὰ ἦταν ἂν ἡ θεία Ὀνωρίνα τὴν ἄφηνε νὰ πάῃ νὰ μάθῃ ραπτική.

Μὰ ἡ θεία Ὀνωρίνα δὲν ἤθελε. Μερικὰ χρόνια εἶχε στείλει τὴ μικρὴ σχολεῖο. Μόλις ὅμως εἶδε πὼς ἡ Ἀνναμπέλλα εἶχε μάθει ἐπάνω-κάτω νὰ γράφῃ τ' ὄνομά της, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ τὴν ἔβγαλε στὴ βιοπάλη.

Ἡ γριὰ Ὀνωρίνα εἶχε στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ ἕνα μικροεμπορικὸ ὅπου πουλοῦσε ἀπ' ὅλα: τετράδια τοῦ σχολείου καὶ καραμέλλες, χαρτὶ τοῦ γραψίματος καὶ κλωστὲς γιὰ μανταρίσματα. Στὴν ἀνεψιά της ἔδινε νὰ πουλάῃ ὅ,τι μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγοράσῃ στὸ δρόμο: κορδόνια γιὰ τὰ παπούτσια, κάρτ-ποστάλ, σπίρτα.

Ἡ Ἀνναμπέλλα τράβηξε τὸν καφὲ ἀπὸ τὴ φωτιὰ ἀναστενάζοντας. Τὸν σερβίρισε καὶ πλησίασε πρὸς τὴ μισάνοιχτη πόρτα τῆς θειάς της. Ἡ γριὰ Ὀνωρίνα εἶχε ξυπνήσει.

— Καλημέρα, θεία μου, εἶπε τὸ κοριτσάκι μπαίνοντας μέσα.

Ἡ ἄλλη τῆς ἄρπαξε τὸ δίσκο ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ ρουφώντας μὲ ἀπόλαυση τὸν καφέ της, τὴ ρώτησε:

— Ξέβγαλες τὰ ρούχα ποὺ ἦταν στὴ σκάφη;

— Ὄχι ἀκόμη, θεία μου.

— Καὶ τί ἔκανες ἴσαμε τώρα;

— Εἶναι πολὺ νωρίς ἀκόμη, μόνο τὴν κουζίνα πρόφτασα νὰ συγυρίσω, δικαιολογήθηκε ἡ μικρούλα.

— Καὶ δὲν μοῦ λές: Τὸ ψωμί σου τὸ ἔφαγες;

— Μιὰ μπουκίτσα μοναχά.

Ἡ γριὰ μέγαιρα ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της κατακόκκινη. Τὰ μάτια της πετοῦσαν σπίθες.

— Παλιοκόριτσο, γιὰ νὰ φᾶς τὸ ψωμί μου δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ νωρίς. Γρήγορα στὴν κουζίνα!

— Μάλιστα, θεία μου, ἔκανε μηχανικὰ τὸ κοριτσάκι.

Ὕστερα, βλέποντας πὼς ἡ θεία της δὲν εἶχε νὰ τῆς πῇ τίποτ' ἄλλο, γύρισε πίσω στὴν κουζίνα.

Ἡ σκάφη ἦταν μεγάλη καὶ βαρειά. Τὸ κοριτσάκι τὴν ἔσπρωξε μὲ

«Ὁ βαρῶνος Βάρνα τῆς ἔριξε μιὰ ματιά...»

κόπο ὥς τὴν ταρατσούλα κι' ὕστερα βούτηξε τὰ χέρια της στὸ κρύο νερό.

Ἐνῶ ξέπλενε τὰ ροῦχα, ὁ νοῦς της ἔτρεχε στὴ χθεσινή της περιπέτεια. Μέσα της ἔνοιωθε ἀνακατεμμένα ἕνα σωρὸ συναισθήματα. Τί νὰ ἦταν ἄραγε κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴν περρούκα τῆς κούκλας; Θὰ κατάφερνε τάχα ὁ Ρικάρντο νὰ τὴν ξαναδῇ; Εἶχε τὰ μάτια της καρφωμένα στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο ἀφηρημένη. Γιατὶ ἄραγε τῆς εἶχε δώσει ἡ γριὰ τὴν κούκλα; Καὶ γιατὶ ἐκεῖνοι οἱ δύο ἄγνωστοι τῆς τὴν εἶχαν πάρει; Δὲν καταλάβαινε κι' ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της ἀδύνατο κι' ἀνυπεράσπιστο μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ μυστήριο.

Ἡ φωνὴ τῆς θείας της, ποὺ εἶχε διαβάσουν τὴν ἐφημερίδα τους στὸ ὑπαίθρο, οἱ νεαροὶ φοιτητές, ὅλοι γνώριζαν τὴ συμπαθητικὴ μικρούλα καὶ ὅταν χρειάζονταν κάρτ-ποστὰλ ἢ κορδόνια γιὰ τὰ παπούτσια τους, ἀπ' αὐτὴν ἀγόραζαν πάντα.

Ἔτσι ἡ Ἀνναμπέλλα πούλησε μιὰ δωδεκάδα κάρτες σ' ἕνα γέρο κύριο ποὺ πήγαινε περίπατο τὰ ἐγγονάκια του. Μιὰ δεσποινὶς τῆς ἀγόρασε μιὰ δεσμίδα χαρτὶ τοῦ γραψίματος, καὶ μιὰ ντανὰ ἕνα ζευγάρι μαῦρα κορδόνια.

Μὲ τὸ κουτί της στὰ χέρια περπατοῦσε ἀνάμεσα στὶς δενδροστοιχίες, κοιτάζοντας προσεκτικὰ μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως δῇ νὰ ξεπροβάλλῃ πάλι ἡ μυστηριώδης ἐκείνη γριά.

«Μιὰ νεαρὴ ξένη πλησίασε τὴν Ἀναμπέλλα...»
(Σελ. 22, στ. β')

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ἡ γριὰ δὲν φαινόταν.

Ἀντὶ γι' αὐτήν, μιὰ νεαρὴ ξένη πλησίασε κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα τὴν Ἀνναμπέλλα. Τὸ κοριτσάκι τὴν ἤξερε κι' ἀπὸ πρίν. Ἦταν μιὰ Οὐγγαρέζα, ψηλή, λεπτὴ καὶ πολὺ ξανθή, ντυμένη σχεδὸν πάντα στὰ ἄσπρα καὶ φορτωμένη σχεδὸν πάντα μὲ λουλούδια. Ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε ἀγοράσει κάρτες ἀπὸ τὴν Ἀνναμπέλλα τὴν εἶχε προσέξει κι' ἔδειχνε πὼς τὴν εἶχε συμπαθήσει. Συχνὰ τὴν πλησίαζε γιὰ νὰ τὴν χαϊδέψῃ καὶ πολλὲς φορὲς τῆς ἔδινε μερικὲς γαζέττες χωρὶς νὰ πάρῃ τίποτε. Καὶ συνόδευε πάντα τὴν ἐλεημοσύνη της μ' ἕνα γλυκύτατο χαμόγελο.

Ὅταν μιλοῦσε στὴν Ἀνναμπέλλα, ἡ ἁπαλὴ φωνή της ἔτρεμε ἀπὸ συμπάθεια καὶ οἶκτο, καὶ τὰ λόγια ποὺ πρόφερε μὲ τὴν ἀδιόρατα ξενικὴ προφορά της προξενοῦσαν στὸ κοριτσάκι μιὰ παράξενη συγκίνηση. Κανένας δὲν τῆς ἔλεγε τίς λέξεις *καλό μου παιδί, τόσο γλυκὰ ὅσο ἡ* ξανθὴ ξένη. Ἡ Ἀνναμπέλλα δὲν ἤξερε τὸνομά της. Μέσα στὴν καρδιά της ὅμως τὴν ὠνόμαζε: *ἡ χρυσὴ κυρία.*

Κι' ἀπόψε, ὅπως καὶ κάθε μέρα, *ἡ χρυσὴ κυρία* ἦρθε κοντὰ στὴν Ἀνναμπέλλα χαμογελώντας.

— Τί κάνεις, Ἀνναμπέλλα;

— Καλά, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε δειλὰ τὸ κοριτσάκι.

Ἡ ξένη τὴν κοίταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ δίσταζε. Ὕστερα τῆς εἶπε, παίζοντας μ' ἕνα τριαντάφυλλο:

—Ἄκουσε, καλό μου παιδί. Τώρα καὶ μερικὲς ἡμέρες θέλω νὰ σοῦ ζητήσω κάτι: Θὰ ἤθελες νὰ μοῦ ποζάρῃς;

— Νὰ σᾶς ποζάρω; ἐπανέλαβε ἡ Ἀνναμπέλλα, δίχως νὰ καταλαβαίνῃ.

— Ναί, νὰ μοῦ ποζάρῃς.

Καὶ ἤρεμα τῆς ἐξήγησε:

— Βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ σπουδάσω ζωγραφικὴ καὶ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ σταθῇς νὰ σὲ ζωγραφίσω.

— Μὰ... ἔκανε τὸ παιδί,

— Μὴ μοῦ λὲς ὄχι. Τόσο πολὺ τὴν ἔχω στὸ νοῦ μου τὴν εἰκόνα ποὺ θέλω νὰ ζωγραφίσω, ποὺ μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὴ βλέπω μπροστά μου. Θὰ εἶσαι ντυμένη στὰ ὁλόλευκα καὶ θὰ ἔχῃς τὰ μαλλιά σου λυτὰ καὶ τὰ χέρια σου σταυρωμένα, καὶ θὰ κοιτάζῃς μπροστά σου σὰν νὰ βλέπῃς κάτι ποὺ μόνο ἐσὺ θὰ μπορῇς νὰ τὸ ἰδῇς. Τὰ μάτια σου θὰ εἶναι θλιμμένα ἀλλὰ τὸ στόμα σου θὰ χαμογελᾷ. Τὴν εἰκόνα αὐτὴ θὰ τὴν ὀνομάσω «Ὁ θλιμμένος Ἄγγελος». Ἂν δὲν μὲ βοηθήσῃς ὅμως ἐσύ, δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν κάνω.

— Καὶ γιατί; ρώτησε ἡ Ἀνναμπέλλα μὲ ἀφέλεια.

— Γιατὶ τὴν εἰκόνα αὐτὴ ἐσὺ μοῦ τὴν ἔχεις ἐμπνεύσει, καὶ ἂν ἀκόμα ἔκανα τὸ γύρο ὅλου τοῦ κόσμου, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ ἕνα ἄλλο προσωπάκι ὅμοιο μὲ τὸ δικό σου. Λοιπὸν *σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητό μου παιδί,* κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρη.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦταν τόσο παρακαλεστικός, ποὺ ἡ μικρούλα συγκινήθηκε.

— Θὰ ἤθελα πολύ, εἶπε. Μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς ἡ θεία μου δὲν θὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια.

— Καὶ ἂν τῆς τὸ ζητοῦσα ἐγώ;

— Οὔτε τότε. Καὶ μάλιστα δὲν πρέπει νὰ τῆς τὸ πῆτε, γιατί...

Καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι κοκκινίζοντας;

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

«Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα, πῶς μπῆκες;
Γυναῖκες διάχνει μιὰ συνήθεια ἀρχαία
ἐδῶθε. «Ἔχω ἕνα ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
τρία ἀδέρφια, γιό, πατέρα, Ὀλυμπιονίκες·
νὰ μὲ ἀφήσετε πρέπει, Ἑλλανοδίκες,
κι' ἐγὼ νὰ καμαρώσω μέσ' στὰ ὥραια
κορμιά, ποὺ γιὰ τὸ ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα
παλαίβουν, θαυμαστὲς ψυχὲς ἀντρίκιες.

Μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια·
στὸν αἰῶνα τὸ σόι μου θὰ φαντάζῃ
μὲ τῆς ἀντριᾶς τὰ ἀμάραντα *ποσόμια:*

Μὲ μάλαμα γραμμένος τὸ δοξάζει
σὲ ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου
ὕμνος χρυσὸς τοῦ ἀθάνατου Πινδάρου».

(† 1912) Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΕΞΩ ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, τὴν πατρίδα μου, ὑπάρχουν δυὸ νησάκια, οἱ Στροφάδες ἢ τὰ Στροφάδια. Στὸ ἕν' ἀπ' αὐτά, τὸ μεγαλύτερο, ὑπάρχει ἕνα πολὺ παλιό, μεσαιωνικὸ μοναστήρι. Στὸ μοναστήρι αὐτό, ἐδῶ καὶ τετρακόσια περίπου χρόνια, πῆγε νἀσκητέψῃ ἕνας ἱερωμένος Ζακυνθινός, ἀπὸ μεγάλη, ἰταλικῆς καταγωγῆς οἰκογένεια, ποὺ τὸν ἔλεγαν Διονύσιο Σιγοῦρο. (Δραγανίγος ἦταν τὸ βαφτιστικό του, ἀλλὰ ὅταν ἀποφάσισε νὰ ἱερωθῇ, τὸ ἄλλαξε σὲ Διονύσιο, ὅπως συνηθίζουν οἱ κληρικοί, ὅταν τὄνομά τους εἶναι ξενικό, νὰ παίρνουν ἄλλο ἀπὸ τὸ χριστιανικὸ καλαντάρι ποὺ νἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ ἴδιο γράμμα). Ὁ ἀσκητὴς τῶν Στροφάδων ἦταν πρωτύτερα ἡγούμενος στὸ ζακυνθινὸ μοναστήρι τῆς Ἀναφωνήτρας· κι' ἀκόμα πρωτύτερα Ἐπίσκοπος στὴν Αἴγινα. Εἶχε φτάσει δηλαδή, ἀπὸ ἀναγνώστης, στὸν ἀνώτερο βαθμὸ τῆς ἱερωσύνης· ἀλλὰ παραιτήθηκε ἀπὸ κάθε ἀξίωμα, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴ ζωή του σὰν ἁπλός, ταπεινὸς καλόγερος, ἀσκητής. Καὶ πραγματικῶς, πέθανε στὸ μοναστήρι τῶν Στροφάδων σὲ γήρας βαθύ.

Ἀλλὰ τὸ λείψανό του δὲν ἔλυωσε. Ὁ Διονύσιος Σιγοῦρος εἶχε ἁγιάσει. Κι' ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὸν μετέφεραν σὰν Ἅγιο στὴν πατρίδα του, τὸ Πατριαρχεῖο τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν ἐκανόνισε, οἱ Ζακυνθινοὶ τὸν ἀνακήρυξαν πολιοῦχο τους, τοῦ ἔχτισαν μιὰ λαμπρὴ ἐκκλησία μ' ἕνα πανύψηλο κι' ἁρμονικώτατο καμπαναρειὸ στὴν παραλία, τὸν ἔβαλαν, ντυμένο ἀρχιερατικὴ στολή, σὲ μιὰ χρυσὴ καὶ κρυστάλλινη θήκη, ἔκρυψαν αὐτὴ τὴ θήκη μὲ τὰ ἱερὸ λείψανο σὲ μιὰ ἀσημένια λάρνακα, κι' αὐτὴ τὴ λάρνακα τὴν τοποθέτησαν στὴν ἄκρη τοῦ Ἱεροῦ τῆς ἐκκλησιᾶς, ὅπου οἱ προσκυνητές, μπαίνοντας ἀπὸ τὴν τρίτη του θύρα, σκύβουν μ' εὐλάβεια καὶ τὴν προσκυνοῦν. Ὅποιος θέλει, προσφέρει κάτι τί στὴν ἐκκλησία καὶ τοῦ ἀνοίγουν τὴ λάρνακα, γιὰ νἀγασπασθῇ τὰ ἴδια τὰ πόδια τοῦ Ἁγίου, ἐκεῖ ποὺ ἡ χρυσὴ θήκη εἶναι πάντ' ἀνοιχτή. Ἀλλὰ δυὸ φορὲς τὸ χρόνο ποὺ ὁ Ἅγιος γιορτάζει — στὶς 17 τοῦ Δεκέμβρη, ἐπέτειο τοῦ θανάτου του, καὶ στὶς 24 τοῦ Αὐγούστου, ἐπέτειο τῆς μετακομιδῆς τοῦ σεπτοῦ λειψάνου στὴ Ζάκυνθο — ἡ θήκη ὅλη βγαίνει ἀπὸ τὴ λάρνακα καὶ στήνεται ὀρθὴ στὴν τρίτη ἐκείνη θύρα τοῦ Ἱεροῦ. Ὁ Ἅγιος μένει ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρες. Χιλιάδες ἄνθρωποι, Ζακυνθινοὶ καὶ ξένοι, ποὺ συρρέουν ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, περνοῦν ἀπὸ μπροστά του, γονατίζουν καὶ τοῦ ἀσπάζουνται τὰ πόδια. Γίνεται ἕνα μεγάλο τριήμερο πανηγύρι. Κι' ἀνήμερα τῆς γιορτῆς — τὸν χειμῶνα πρωΐ, τὸ *καλοκαίρι βράδυ* — ὁ Ἅγιος λιτανεύεται σ' ὅλη του τὴν πόλη. Καὶ εἶναι πραγματικῶς ἕνα ὑπέροχο θέαμα αὐτὴ ἡ μεγάλη, ἡ ἐπίσημη, ἡ πολυάνθρωπη καὶ κατανυκτικὴ λιτανεία. Μὲ πόση συγκίνηση τὴ θυμούμαστε, μὲ πόση νοσταλγία τὴ φανταζόμαστε οἱ Ζακυνθινοὶ τῆς Ἀθήνας, ποὺ τὴν ἴδια ὥρα, κάθε χρόνο, στὴ 17 τοῦ Δεκέμβρη, εἴμαστε μαζεμμένοι στὴν Ἁγία Εἰρήνη κι' ἀκοῦμε μ' εὐλάβεια τὴν ἀρχιερατικὴ λειτουργία τῆς γιορτῆς...

Ἡ Ζάκυνθος καυχιέται γιὰ τὸν Ἅγιό της πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο καυχιέται γιὰ τοὺς ποιητές της, τὸ Σολωμό, τὸ Φώσκολο, τὸν Κάλβο, τοὺς περίφημους. Κι' ἔχει μεγάλο δίκιο. Ἕνας Ἅγιος εἶναι πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον «μεγάλον ἄντρα», κι' ὁ τόπος ποὺ τὸν γέννησε πρέπει νὰ περηφανεύεται γι' αὐτὸν περισσότερο. Γιατὶ ἡ Καλωσύνη εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴ Μεγαλοφυΐα. Τί ἦταν, σὰν ἄνθρωπος, ὁ Διονύσιος Σιγοῦρος; Ἕνας ἄγγελος. Σ' ὅλη του τὴ ζωή, δὲν ἔκαμε στοὺς ἀνθρώπους παρὰ καλό. Καὶ μιὰ φορά — ἦταν τότε Ἡγούμενος στὴν Ἀναφωνήτρα — ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια του ὁ φονιὰς τοῦ ἀδερφοῦ του, ζητιώντας ἔλεος καὶ ἄσυλο στὸ μοναστήρι, ἀντὶ νὰ τὸν παραδώσῃ στοὺς στρατιῶτες ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν, τὸν ἔκρυψε καὶ τὸν ἔσωσε. Τόση καλωσύνη ποιὸς ἄνθρωπος τὴν ἔχει; Μόνο ἕνας Ἅγιος. Ἅγιοι δὲν μποροῦμε βέβαια νἄμαστε ὅλοι. Ἂς εἶμαστε τοὐλάχιστο ὅσο καλοὶ ἄνθρωποι μποροῦμε...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'

Κι' ὁ Τοτὸς διηγήθηκε στὴ γιαγιά του, μ' ὅλα τὰ καθέκαστα, τὴν περιπέτεια καὶ τὴ σωτηρία τοῦ λαγοῦ. Ἔπειτα τῆς εἶπε:

— Καὶ *τώρα τί θὰ τὸν κάνουμε;* Δὲν πιστεύω νὰ θελήσῃς νὰ τὸν σφάξουμε καὶ νὰ τὸν φᾶμε. Μοῦ φαίνεται πώς, ἀφοῦ τὸν ἔσωσα ἐγώ, πρέπει νὰ ζήσῃ.

— Σωστό, εἶπε ἡ γιαγιά, ποὺ κι' αὐτὴ εἶχε καλὴ καρδιά. Ἂν καὶ θὰ γινόταν περίφημο σαλμὶ ἢ σιυφάδο, ἂς τὸν ἀφήσουμε νὰ ζήσῃ γι' ἀγάπη σου.

— Ναί, ναί, γιαγιάκα! φώναξε μὲ χαρὰ ὁ Τοτός. Πρῶτα ὅμως πρέπει νὰ τὸν γιατρέψουμε. Κι' ἔπειτα νὰ τοῦ δώσουμε τὴν ἐλευθερία του.

Σύμφωνοι ὅλοι. Ἔβαλαν τὸ λαγὸ στὴν κλούβα ποὺ ἔβαζαν τὰ κουνέλια — ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἔτυχε ἀδειανή — καὶ τὸν περιποιήθηκαν τόσο καλά, ὥστε ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες *ὁ ἄρρωστος ξανάγινε ὑγιέσιατος καὶ ζωηρότατος.* Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ ἐξακολουθοῦσε κι' ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ ἀκούγουνταν τουφεκιὲς καὶ γαυγίσματα, ὁ Τοτὸς δὲν ἐβιάσθηκε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἀγαπημένο του ζῶο.

— Θὰ μοῦ τὸ σκοτώσουν, ἔλεγε, οἱ κυνηγοί. Ἂς τὸ κρατήσω ἀκόμα λίγο, κι' ἅμα φύγουν αὐτοὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, τὸ ἀφήνω ἐλεύθερο νὰ γυρίσῃ στὴ φωλιά του, ὅπου θὰ ἔχῃ ἴσως γονεῖς κι' ἀδέρφια.

Ἔτσι ὁ λαγὸς καθόταν κλεισμένος στὴν κλούβα.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

(ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ)

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Θανάσης.— Καὶ τώρα, βίρα πρόστιμα.

Λαλάκης, *μὲ ἀγανάκτηση.*— Εἶσαστε παλιόπαιδα. Καὶ σύ, Ἀννούλα, καὶ σύ, Σπυράκη. Δὲ θὰ σᾶς ξαναμιλήσω ποτέ. (*Κλωτσᾶ τὰ χαρτιά*). Πάρτε τὰ παλιόχαρτά σας. (*Τοὺς σπρώχνει ὅλους καὶ μπαίνει στὸ σπίτι του.*

ΣΚΗΝΗ Ε'

(*Περνοῦν δυὸ στιγμὲς μὲ σιωπή. Ὅλοι κοιτάζουν κατὰ τὴν πόρτα*).

Ἀννούλα.—Μωρὲ τρόπος !

Πίπης, *περιφρονητικά.* — Μὰ τί περίμενες, καϋμένη, ἀπ' αὐτόν ;

Σπυράκης.—Ἐγὼ τὸν ξέρω καλὰ τὸ Λαλάκη, Τέτοιος εἶναι.

Πίπης. — Τώρα ; Ποιὸς θὰ μᾶς δώσῃ τὰ λεπτά μας ;

Θανάσης. — Ὁ Λαλάκης. Ποιὸς ἄλλος ; Αὐτὸς τὰ πῆρε. Αὐτὸς εἶναι ταμίας.

Πίπης.—Κουτοὶ ποὺ εἴμαστε καὶ μεῖς, νὰ τὸν πιστεύουμε τόσον καιρό.

Χρῆστος. — Καὶ νὰ τοῦ δίνουμε λεπτὰ νὰ κάνῃ *Μουσεῖα* !Ἄκοῦς *Μουσεῖα* ! Νὰ βάλουμε, λέει, γάτες στὰ κλουβιὰ καὶ ποντικοὺς στὶς φάκες, γιὰ νὰ παρακολουθοῦμε τὴ ζωή τους. Ἄκοῦς κουταμάρες !

Πίπης, *μὲ γέλια.* — Καὶ καταρίδες στὰ κουτάκια ! . .

Θανάσης. — Κουταμάρες ! . .

Πίπης. — Τώρα ἂς ἀφήσουμε τὰ λόγια. Ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου. (*Βάζει τὰ χέρια στὸ στόμα καὶ φωνάζει*). Ἔ, κὺρ Λαλάκη, τὰ λεπτά μου.

Θανάσης. — *Χτυπᾶ ἕνα ξύλο, ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ, πάνω στὸ σκαλοπάτι καὶ φωνάζει*). — Κὺρ Λαλάκη, τοὺς παράδες.

Χρῆστος, *πέρνει δυὸ σίδερα ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ στὸ ἐργαστήρι τοῦ Λαλάκη καὶ φωνάζει χτυπῶντας τὰ σίδερα.*— Ὁ Λαλάκης, ὁ σοφὸς— Ὁ Λαλάκης ὁ ξυπνός.

Ὅλοι μαζί, *χτυπᾶ ὅ,τι βρῇ ὁ καθένας, καρέκλες, σίδερα, ξύλα καὶ λένε μὲ τραγουδιστὴ φωνή.* — Ὁ Λαλάκης ὁ σοφός—Ὁ Λαλάκης ὁ ξυπνός.

Χρῆστος, *τραγουδᾶ, χτυπώντας τὸ χάρακα πάνω στὸ τραπέζι τοῦ Λαλάκη.* — Δόοοοσε τὸ διφραγκάκι —τοῦ Χρηστάκη.

Ὅλοι μαζί, *χτυποῦν παλαμάκια, ἢ ὅ,τι βρῇ ὁ καθένας καὶ ἐπαναλαμβάνουν τραγουδώντας.* — Δόοοσε τὸ διφραγκάκι—τοῦ Χρηστάκη.

Σπυράκης, *χτυπᾶ παλαμάκια.*— Δόοσε τὸ τελλαράκι—τοῦ Σπυράκη.

Ἀννούλα, *χτυπᾶ παλαμάκια.* — Δόοσε τῆς Ἀννούλας—τὰ λεφτάκια.

Πίπης, *χτυπᾶ δυὸ σίδερα ποὺ βρῆκε στὸ ἐργαστήρι τοῦ Λαλάκη.*— Δόοσε τοῦ Πίπη μας – τὰ παραδάκια.

Ὅλοι μαζί, *ἐπαναλαμβάνουν μὲ θόρυβο.*— Δόοοσε τοῦ Πίπη μας— τὰ παραδάκια.

Θανάσης, *χτυπώντας παλαμάκια.* Δόοοσε ὅτι χρωστᾶς—στὸν Θανάση.

Ὅλοι μαζί, *ἐπαναλαμβάνουν μὲ θόρυβο.*—Δόοοσε ὅτι χρωστᾶς στὸν Θανάση.

Ὅλοι μαζί, *γελοῦν, χτυποῦν παλαμάκια, ξύλα ὅ,τι βαστᾶ ὁ καθένας, κάνουν θόρυβο.*

Πίπης. — Παιδιά, πᾶμε νὰ τὰ ποῦμε τὰ κατορθώματα τοῦ Λαλάκη καὶ στὸ συμμαθητή του τὸν Τάκη.

Θανάσης.—Νὰ τὸν μάθῃ κι' αὐτὸς τί εἶναι.

Χρῆστος.—Ναί, ναί, πᾶμε, πᾶμε.

Πίπης, *μπαίνει μπροστά*—Νὰ τὰ ποῦμε σ' ὅλους. Σ' ὅλους !

Ὅλοι.—Ναί, ναί. (*Φεύγουν τραγουδώντας. «Ὁ Λαλάκης ὁ σοφὸς κλπ». Τὸ τραγούδι σβύνει σιγὰ σιγά*).

ΣΚΗΝΗ ϛ'

Ἡ σκηνὴ μένει ἄδεια ἕνα λεπτό. Ἡ πόρτα ἀνοίγει σιγά, σιγὰ καὶ προβάλει τὸ κεφάλι τοῦ Λαλάκη. Κοιτάζει δειλά, ἀριστερά, δεξιά. Μπαίνει στὴ σκηνή.

Λαλάκης. — Φύγανε, φαίνεται. Φύγανε, (*μὲ θλίψη*). Μωρὲ φίλους ποὺ τοὺς ἔχω. . . Σπουδαίους φίλους. (*Κοιτάζει τὸ ἐργαστήρι του*).— Πάει ὁ κόπος μου. Τόσος κόπος. . . Πάει καὶ τὸ καϋμένο μου τὸ Μουσεῖο. . . (*μὲ θυμὸ καὶ μὲ κίνηση ἁρπαγῆς*). Λεφτά, λεφτά, λέει ὁ Θανάσης. Εἰσπράξεις ! . . (*ἤρεμα*). Τί νὰ τὶς κάνῃς τὶς εἰσπράξεις, καϋμένε ; Νά, θὰ εἴχαμε ἕνα τόσο ὡραῖο Μουσεῖο. Ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς πεταλούδες. Τὰ ζουζούνια στὰ κλουβάκια, θὰ τὰ βλέπαμε θὰ τὰ ταΐζαμε. . . Θὰ βλέπαμε τὴ ζωή τους. Ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ λουλούδια, τὰ φύλλα πατικωμένα. . . Θὰ τὸ πλουτίζαμε τὸ Μουσεῖο μας σιγά, σιγά. Καί σιγά, σιγὰ θὰ ἐρχόντανε οἱ εἰσπράξεις. (*Μένει λυπημένος, συλλογισμένος*). Ὅμως ἐγὼ θὰ τὸ κάνω τὸ Μουσεῖο, (*μὲ χειρονομία καὶ χτυπῶντας κάτω τὸ πόδι*). Θὰ τὸ κάνω. (*Διευθύνεται στὸ ἐργαστήρι του, ψάχνει*). Τί εἶναι δικό μου ἀπ' αὐτά; Τὸ ψαλίδι (*τὸ παίρνει, ψάχνει*). Ὁ σουγιάς. (*Ψάχνει*). Τίποτ' ἄλλο. Βέβαια. Αὐτὰ εἶναι. Ψαλίδι, πριόνι, μαχαίρι, σουγιάς. Θὰ τὸ κάνω τὸ Μουσεῖο. Γιὰ λεπτὰ ποῦ νὰ βρῶ ;Ὅ,τι λεπτὰ μοῦ δίνει ὁ Μπαμπάς, ἡ Μαμά, θὰ τὰ ξοδεύω γιὰ τὸ Μουσεῖο. Δὲ θὰ δώσω γιὰ καραμέλες οὔτε μιὰ πεντάρα. Κι' ὅταν τὸ τελειώσω, θὰ τοὺς πῶ: (*Μὲ χειρονομία*). Ὁρίστε, δέστε τὸ ἔργο μου. *Φεύγει*

Ἀδύλαια ΙΡΣΙΜ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Ἄ, τί ὡραῖα πράμματα ποὺ ἔχει ἐδῶ ! Δὲν θὰ μπορέσω νὰ βαστάξω, κάτι θὰ. . . κλέψω !

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Τὸ ἄλλο λεπτὸ βρίσκονται καὶ οἱ δύο ἁρπαγμένοι νὰ κυλιοῦνται στὴ σκόνη τοῦ δρόμου, σὰν δυὸ γάτες ποὺ μαλώναν. Τραβιοῦνται ἀπὸ μαλλιὰ καὶ ἀπὸ ροῦχα, χτυποῦνται, τσαγκρουνίζονται, δαγκάνονται, δίνουν γροθιὲς ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ σκεπάζονται μὲ σκόνη καὶ μὲ δόξα. Σιγὰ-σιγὰ τὸ ἄμορφο σύμπλεγμα παίρνει μορφὴ καὶ φανερώνεται ὁ Τὸμ ποὺ εἶναι καθισμένος καβαλλικευτὰ ἐπάνω στὸν νεοφερμένο καὶ τὸν ἔχει στρώσει στὶς γροθιές.

— Πές ; σώνει ! φωνάζει ὁ Τόμ.

Ὁ ἄλλος ὅμως παλεύει σιωπηλὰ κι' ἀπεγνωσμένα νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ κλαίει ἀπὸ λύσσα καὶ ἀπὸ πόνο.

— Πές ; σώνει ! ξαναλέει ὁ Τὸμ καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ γρονθοκόπημα.

Τέλος ὁ ξένος βγάζει ἕνα μισοπνιγμένο «σώνει» ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ὁ Τὸμ τὸν ἀφήνει ἐλεύθερον καὶ τοῦ λέει :

— Τὸ εἶδες τώρα. Κι' ἄλλη φορὰ νὰ προσέχῃς μὲ ποιὸν νὰ τὰ βάζεις.

Ἀναρουφιώντας τὰ δάκρυά του καὶ φυσώντας τὴ σκόνη ἀπὸ τὴ μύτη του ἔτρεξε ὁ μικρὸς νὰ φύγῃ καὶ στὸ μεταξὺ προσπαθοῦσε νὰ τινάξῃ τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ ροῦχα του· κάθε τόσο γύριζε τὸ κεφάλι του ἔδειχνε ἀπειλητικὰ στὸν Τὸμ τὴ γροθιά του καὶ φοβέριζε τὸν Τόμ μὲ κάθε λογῆς φοβερὰ ἀντίποινα «ἂν τύχαινε νὰ ξαναπέσῃ στὰ χέρια του». Ὁ Τὸμ ὅμως γελοῦσε σαρκαστικὰ καὶ μὲ μεγάλη περηφάνεια τράβηξε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση. Μόλις ὅμως εἶχε γυρίσει τὴν πλάτη του, ὁ νικημένος ἅρπαξε μιὰ πέτρα, τὴν πέταξε τοῦ Τὸμ καὶ τὸν πέτυχε ἀκριβῶς ἀνάμεσα στοὺς ὤμους —κι' ὕστερα τὸβαλε στὰ πόδια τρέχοντας σὰν ἐλάφι. Ὁ Τόμ, δίχως νὰ χασομερήσῃ κυνήγησε τὸν ἄνανδρο δολοφόνο ὡς τὸ σπίτι του, ποὺ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ εἶδε καὶ ποῦ βρισκόταν, στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν φράκτη τοῦ περιβολιοῦ καὶ τοῦ φώναξε νὰ βγῇ ἔξω γιὰ νὰ μετρηθοῦνε ἄλλη μιὰ φορά. Ἐκεῖνος ὅμως προτίμησε νὰ περιφρονήσῃ τὴν πρόκληση καὶ πῆγε πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ καὶ τοῦ ἔκανε γκριμάτσες. Στὸ τέλος βγῆκε ἔξω ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, μάλωσε τὸν Τόμ, λέγοντάς τον ἐλεεινὸ καὶ κακοαναθρεμμένο παιδὶ καὶ τὸν ἔδιωξε ἀπ' τὸ σπίτι της.

Θέλοντας καὶ μὴ ὁ Τὸμ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ, ἀπομακρύνθηκε ὅμως μουρμουρίζοντας ἄπειρες φοβέρες γιὰ τὴν «μαϊμοῦ».

Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Καθὼς δοκίμαζε μὲ ἄπειρες προφυλάξεις νὰ μπῇ μέσα, σκαρφαλώνοντας σὰν σαλτιμπάνγκος ἀπὸ τὸ παράθυρο, συνάντησε μπροστά του ἕνα ἐμπόδιο ποὺ εἶχε τὴ μορφὴ τῆς θείας του. Καὶ μόλις ἡ θεία του εἶδε σὲ τί κατάσταση βρίσκονταν τὰ ροῦχα του, ἡ ἀπόφασή της νὰ τὸν τιμωρήσῃ σκληρὰ στερώντας τον τὴ σαββατιάτική του ἐλευθερία καὶ ἐπιβάλλοντάς του μιὰ βαρειὰ ἀγκάρεια, ἔγινε μέσα της σταθερὴ καὶ ἀκράδαντη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἔφθασε τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου κι' ὅλη ἡ ἀνοιξιάτικη φύση ἕνα γύρο ἦταν πρόσχαρη καὶ ἀνθηρὴ καὶ γεμάτη ζωὴ καὶ κίνηση. Κάθε καρδιὰ τραγουδοῦσε μέσα της κι' ὅταν τύχαινε αὐτὴ ἡ καρδιὰ νὰ εἶναι νεανική, τότε τὸ τραγούδι ἄθελα ἀνέβαινε κι' ἔβγαινε ἔξω κι' ἀπὸ τὰ χείλη. Σ' ὅλα τὰ πρόσωπα ἦταν ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔμοιαζαν σὰν νὰ περπατοῦσαν πιὸ ἐλαφρὰ ἀπὸ ἄλλοτε. Οἱ ἀκακίες ἦταν ἀνθισμένες καὶ γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὴν εὐωδία τους. Ἔξαφνα παρουσιάστηκε στὴ σκηνὴ ὁ Τόμ. Μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε ἕνα κουβᾶ γεμᾶτον λαδομπογιὰ καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα χοντρὸ πινέλο. Ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ φράχτη τοῦ περιβολιοῦ καὶ τότε τοῦ φάνηκε σὰν νἄχασε ἡ φύση μονομιᾶς ὅλη τὴν ὁμορφιά της. Ἡ ψυχή του ἦταν πολὺ βαρειά : Δεκαπέντε μέτρα φράχτης, δυὸ μέτρα ψηλός ! Στ' ἀλήθεια ἡ ζωὴ ἦταν ἄχαρη καὶ τὸ νὰ ζῇ κανεὶς ἕνα μαρτύριο ! Βαρυαναστενάζοντας βούτηξε τὸ πινέλο στὴ μπογιά, πέρασε τὴν ἐπάνω σανίδα μιὰ φορά, κι' ἄλλη μιὰ φορά, σύγκρινε τὸ μικροσκοπικὸ κομματάκι ποὺ εἶχε βάψει μὲ τὴν ἀπροσμέτρητη ἐπιφάνεια ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη βάψει — κι' ἔπεσε ἀποθαρρυμένος στὸ κούτσουρο ἑνὸς δέντρου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ τήπου ὁ Τζίμ γιὰ νὰ πάρῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση τοῦ χωριοῦ. Ὁ Τὸμ οὔτε ν' ἀκούσῃ κἂν δὲν ἤθελε ἄλλοτε ὅταν τοῦ ἔλεγαν νὰ κουβαλήσῃ νερό, μὰ σήμερα ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ φαινόταν ἐξαιρετικὰ ἐλκυστική. Σκέφθηκε πόσον κόσμο θὰ μποροῦσε νὰ συναντήσῃ στὴ βρύση. Λευκοὶ καὶ μιγάδες, ἀραπόπουλα κι' ἀραπινίτσες στέκονταν πάντα γύρω στὴ βρύση καὶ περίμεναν τὴ σειρά τους. Ἐκεῖ ἄλλοι ἀλλαζαν τὴ σειρά τους, ἄλλοι παζάρευαν, ἄλλοι καυγάδιζαν, ἄλλοι ἁρπάχνονταν μαλλιὰ μὲ μαλλιά. Καὶ σκέφθηκε ἀκόμη πὼς ὁ Τζίμ ποτέ του δὲν γύριζε στὸ σπίτι προτοῦ περάσῃ μιὰ ὥρα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Τὸ καλοκαίρι πέρασε
μ' ὅλα τῆς γῆς τὰ κάλλη,
Καὶ ἦρθε τὸ Φθινόπωρο
καὶ ὁ χειμῶνας πάλι.
Τώρα πουλάκια δὲν λαλοῦν,
λουλούδια δὲν ἀνθίζουν
Κι' οἱ κάμποι κάτω ἔρημοι,
δὲν χρυσοπρασινίζουν.
Τραγούδια δὲν ἀκούγονται,
οὔτε λαλεῖ τ' ἀηδόνι,
Μονάχα τ' ἀστραπόβροντο,
ἄγριος βοριὰς καὶ χιόνι.
Οὔτε βοσκοῦ ἀκούγεται
τὴ χαραυγὴ φλογέρα,
Μόνο τὰ δένδρα, ποὺ βογγοῦν
στὸ μανιασμένο ἀγέρα.
Τώρα κι' αὐτὰ ἐρρίξανε
τὰ πράσινά τους φύλλα
Καὶ τὸ διαβάτη τὸ φτωχὸ
τὸν πιάνει ἀνατριχίλα.
Ἡ γαλανή μας θάλασσα
φουρτούνιασεν, ἀφρίζει
Καὶ μὲ τὰ ἄγρια κύματα,
τὰ πλοῖα φοβερίζει.

. . . .

Τώρα, ἡ πλάση ὅλη θρηνεῖ
τῆς φύσεως τὰ κάλλη.
Μὰ ὅταν συλλογίζεται
πὼς θὰ ξανάρθουν πάλι,
Ὁ οὐρανὸς χαμογελᾶ
καὶ σταματᾶ ἡ μπόρα,
Καὶ λάμπει τὸ οὐράνιο
τόξο πάνω ἀπ' τὴ χώρα.

Παληὸ Βιολί [Β]

ΑΛΛΑΓΗ...

Θυμᾶμαι ἄλλες χρονιές, ποὺ σὰν πλησίαζε ν' ἀνοίξῃ τὸ σχολεῖο μου ἔνοιωθα μεγάλη χαρά.

Στιγμὴ δὲν καθόμουν ἥσυχη, μόνο κάθε τόσο φέρνοντας βόλτα ὅλα τὰ δωμάτια χοροπηδοῦσα κι' ἔλεγα :

— Θὰ πάω σχολεῖο, θὰ πάω σὲ λίγο καιρό.

Καὶ τὸ ἔλεγα, τὸ ξανάλεγα, τόσο ποὺ ὅλοι στὸ σπίτι μὲ βαρυόνταν καὶ παρακαλοῦσαν μαζί μου, ν' ἀνοίξῃ τὸ ποθητό μου σχολεῖο γιὰ νὰ ἡσυχάσουν...

Θυμᾶμαι ἀκόμα, πὼς συχνὰ ἔβγαζα τὴν καλοσιδερωμένη ποδιά μου — ποὺ ἦταν μπλὲ μὲ ἄσπρο γιακὰ στὸ δημοτικό, καὶ κάτασπρη στὸ ἀνώτερο — τὴν φοροῦσα μὲ προσοχή, ἔπαιρνα τὴν τσάντα στὸ χέρι, καὶ ἔτρεχα στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ καμαρώσω, καὶ νὰ συμπληρώσω τὴ στολή μου, μ' ἕνα λευκὸ καπελλάκι, καὶ μ' ἄσπρα παπούτσια.

Θὰ ἤμουν ἱκανὴ νὰ κάθομαι ὧρες ἔτσι, κάνοντας σκέψεις γιὰ τὸ σχολεῖο μου, ἂν μ' ἄφηναν ἥσυχη οἱ φωνὲς τῆς μαμᾶς, καὶ τῶν ἀδελφῶν μου ποὺ μὲ κορόϊδευαν...

Κι' ὅταν πιὰ ἔφθανε ὁ καιρός, σηκωνόμουν μόνη μου ἀπ' τὶς πέντε,— ποῦ ἄλλοτε, φωνὲς καὶ σπρωξίματα γιὰ νὰ μὲ ξυπνήσουν τοὐλάχιστον στὶς ἐννιά — καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νὰ τὸ σκάσω, γιὰ νὰ πάω νωρὶς στὸ σχολεῖο.

Ἐκεῖ ἄλλες χαρές.

Φιλιά, χαιρετισμοί, γέλια, κ' ὕστερα τρέλλες ποὺ μᾶς ἄφηναν νὰ τὶς κάνουμε, ἀφοῦ ἦταν ἡ πρώτη μέρα : Παίζαμε κυνηγητὸ μεσ' τὶς τάξεις, ἀνεβαίναμε καὶ γλυστρούσαμε στὰ θρανία, κατεβαίναμε στοὺς διαδρόμους, στὴν αὐλή, πηγαίναμε στὴν ταράτσα, καὶ τέλος ὅτι μᾶς ἔκοβε ὁ νοῦς...

Ἔπειτα, τὶς ἄλλες μέρες, ξανάρχιζε ρυθμικὰ ἡ ἀγαπημένη μου σχολικὴ ζωὴ ποὺ ταραζόνταν πότε-πότε, ἀπὸ εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα ἐπεισόδια...

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε.

Περνοῦσε γιὰ ὅλες ξένοιαστα, καὶ γιὰ μένα, ποὺ δὲ φανταζόμουν ὅτι κάποτε θὰ ἤμουν ἀναγκασμένη ν' ἀφήσω τὴν ἀγαπημένη πατρίδα μου, τὸ σχολεῖο μου τὶς φίλες μου, καὶ τόσα εὐχάριστα...

Ἔτσι μιὰ μέρα — τὴν ἴδια ἀκριβῶς ποὺ ἄρχιζε τὸ σχολεῖο μου — ξύπνησα πρωὶ-πρωί. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ γύρεψα νὰ βρῶ γνωστά μου πράγματα: τὴν ντουλάπα μου ποὺ μέσα ἦταν πάντα ἡ ποδιά μου, τὸ ντιβάνι, ἀριστερά, ποὺ συχνὰ κουρασμένη ἀπ' τὰ παιχνίδια, ἔγερνα νὰ κοιμηθῶ.

Ἀπόρησα...

Τίποτα δὲν ἦταν στὴ θέση του, καὶ τὸ ντουλαπάκι μου ἀκόμα ἔλειπε. Πιὸ κάτω ἦταν τώρα μιὰ πιὸ μεγάλη, ντουλάπα μὰ ξένη κι' ἄγνωστη.

Πετάχτηκα πάνω, καὶ φαίνεται ἦταν τόσο δυνατὸς ὁ θόρυβος, ποὺ στὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα κ' οἱ ἄλλες ἀδελφές μου μπῆκαν μέσα ξαφνιασμένες.

Σὰν τὶς εἶδα ὅλες μαζί, ξύπνησα καλά, συνῆλθα. Θυμήθηκα πὼς εἴχαμε φύγει πιὰ ἀπ' τὴν πατρίδα μας, πὼς εἴχαμε ἔλθει στὶς ἀδελφές μας, κ' ἦταν ἡ πρώτη μέρα σήμερα ποὺ βρισκόμουν στὴν Ἀθήνα, ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν ἡ πρώτη μέρα τοῦ σχολείου.

Θέλησα νὰ μὴ τοὺς πῶ τίποτα, ἀλλὰ τάχασα, καὶ ψιθύρισα :

—Νόμιζα πὼς ἤμουν στὸ Κάϊρο, γύρευα τὴν ποδιά μου γιὰ νὰ πάω στὸ σχολεῖο μου...

Ἄρχισαν νὰ γελοῦν :

—Ἡ ποδιά σου ; Εἶναι στὸ μπαοῦλο τώρα. Μὰ τόση ἀφηρημάδα...

Ἔπειτα σὰν μὲ εἶδαν ἔτσι λυπημένη θέλησαν νὰ μὲ παρηγορήσουν :

—Ἔννοια σου, ἡ μαμὰ σοῦ ἑτοιμάζει ἄλλη τώρα μαύρη μὲ κεντημένο ἄσπρο γιακαδάκι.

Μάταιες ὅμως ἦταν οἱ παρηγοριές τους. Ἤμουν λυπημένη. Ὢ ! ἀληθινὰ πόσο λυπημένη !

Σκεπτόμουν πὼς σὲ λίγο καιρὸ θὰ πήγαινα σ' ἕνα ἄγνωστο σχολεῖο, θὰ συναντοῦσα καινούργια πρόσωπα καὶ θὰ φοροῦσα μιὰ μαύρη, κατάμαυρη ποδιά. (Τί μ' ἔννοιαζε ποὖχε κεντητὸ γιακαδάκι ; Ἐμένα μοῦ φαινόταν ὑπερβολικὰ ἄσχημη, ὕστερα ἀπ' τὴν ἄσπρη ποὺ φοροῦσα ἐκεῖ...)

Σκεπτόμουν πὼς μπροστά μου τώρα, ἀνοιγόταν μιὰ καινούργια ζωή, ἕνα νέο περιβάλλον.

Καὶ νιώθοντας ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο, νὰ τ' ἀγαπήσω, τὸ ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου, ἐνῶ τοῦ ἔκανα γιὰ χιλιοστὴ φορὰ τὴν ἐρώτηση :

Ἄραγε θὰ τὸ κατορθώσω ;

Βασίλισσα Νεφερτίτι [Β]

FLORIAN

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

Ὁ κουμπάρος ὁ Θωμᾶς
Καὶ ὁ φίλος του ὁ Λουκᾶς
Ἐπηγαῖναν καὶ οἱ δυό τους
Μὲ τὰ πόδια στὸ χωριό τους.

Μὰ στὸ δρόμο ποὺ πηγαίναν
Βλέπουν ἔξαφνα κι' οἱ δυό τους
Μιὰ σακκούλα ναπολεόνια
ποὺ ἤτανε πεσμένα ἐμπρός τους.

Ὁ Θωμᾶς τηνὲ τσεπώνει
Μὰ τοῦ λέει ὁ Λουκᾶς :
«Ὡραῖο εὕρημα γιὰ μᾶς».
«Ὄχι δὰ» τοῦ λέει ὁ ἄλλος
«Γιὰ ἐμένα θὲς νὰ πῇς»,
Ὁ Θωμᾶς τοῦ ἀπαντάει.

Κι' ὁ Λουκᾶς κατσουφιασμένος
Τώρα πιὰ δὲν τοῦ μιλάει.

Σὰν ἐμπῆκαν μὲς στὸ δάσος
Ἐφανήκανε ληστές :
«Ἐχαθήκαμε» φωνάζει,
«Ὄχι δά ! τὰ παραλές».
«Χάθηκα ἔπρεπε νὰ πῇς»
τοῦ ἀπαντάει ὁ Λουκᾶς

Καὶ τότε κρύβεται εὐθὺς
Καὶ μένει μόνος του ὁ Θωμᾶς

Καὶ σὰν ἔφθάσανε κοντὰ
Τοῦ πῆραν ὅλα τὰ λεφτὰ
Κι' ἐκατάλαβε στερνά,
πὼς τιμωρήθη στὰ σωστά.

Δόνιφαν [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο ἕνας μαθητὴς δὲν ξέρει τίποτα ἀπ' ὅ,τι τὸν ρωτᾶ ὁ δάσκαλος στὴν Ἱστορία.

— Ξέρεις κἂν τί ἦταν ὁ Ρήγας Φεραῖος, ὁ Κοραής ;

—Ὢ ! αὐτὸ μάλιστα, λέει ὁ μαθητής. Εἶναι ἀγάλματα ἔξω ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο.

(Παληὸ) *Κίτρινη Ἀράχνη*

Τὸ καλύτερο δῶρο τῆς πρωτοχρονιᾶς :
Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ" ΤΟΥ 1937
Θαυμάσιος τόμος ἀπὸ 464 σελίδες.— 300 εἰκόνες.— «Οἱ Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες».— «Πρὸς τὰ ἄστρα».— «Οἱ ὄρνιθες τοῦ Ταϊκούν».— «Τὰ πουλιὰ τῆς αὐλῆς».— «Ἡ ἱστορία τοῦ Πιτσιρίκου». — 100 Διηγήματα, 60 Ποιήματα, Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαὶ τοῦ Φαίδωνος κτλ.
ΤΙΜΑΤΑΙ: Δρ. 110 ὁ τόμος ἄρραφος. Ταχυδρομικά : διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ὁ ἄρραφος δρ. 5. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 35.
ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ μόνον εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα Ἐλευθερουδάκη, Κολλάρου, Σιδέρη, Βασιλείου, Σαλιβέρου κλπ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

*Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13 Δεκεμβρίου 1937*

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασιν», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς : Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9 20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ Διαγωνισμοί.

ΤΟ ἑπόμενο φυλλάδιο θὰ εἶναι τὸ Χριστουγεννιάτικο, τὸ μεθεπόμενο τὸ Πρωτοχρονιάτικο, κι' αὐτὸ μάλιστα θὰ εἶναι καὶ δωδεκασέλιδο. Πολλὰ ὡραῖα πράγματα θὰ διαβάσετε καὶ στὰ δυό.

Πυκνὲς εἶναι καθεμέρα οἱ ἀνανεώσεις. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔρχουνται στὸ γραφεῖο μου, ἀπὸ τὶς Ἐπαρχίες μοῦ στέλνουν ταχυδρομικὲς ἐπιταγές. Εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ προθυμία τῶν παιδιῶν μου. Ἂν πάῃ ἔτσι καὶ τὸ φετεινὸ ξεσπάθωμα, πολὺ γρήγορα θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ποθούμενο.

Γιὰ τελευταία φορὰ σᾶς θυμίζω καὶ σήμερα : Ἡ πρώτη προθεσμία γιὰ τὴν **ἀνανέωση** ἔληξε στὶς 15 Δεκεμβρίου (θὰ στείλω τώρα στὸ Μπάρι τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ ἀνανέωσαν γιὰ νὰ λάβουν τὶς «Ἑλληνικὲς Μεταδόσεις»). Ἡ δεύτερη λήγει τὴν 31 αὐτοῦ τοῦ μηνός, κι' ἡ τρίτη λήγει τὴν 31 Ἰανουαρίου. Τὴν ἴδια ἡμερομηνία λήγει κι' ἡ προθεσμία γιὰ τὴν **ἀνανέωση τῶν Ψευδωνύμων** καὶ γιὰ τὴ **Σημείωση τῶν Εὐσήμων τοῦ 1937. — Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων** (ἀπὸ μιὰ μόνο, μὲ 30 *τὸ πολὺ* Ἀσκήσεις) μπορεῖτε νὰ στείλετε ὁποτε θέλετε, ὣς τὸ τέλος Μαΐου.—*Τὴν 31 Ἰανουαρίου θὰ κλείσῃ ὁριστικὰ* κι' ὁ Ἔρανος γιὰ τὸ **Δῶρο στὸν Φαίδωνα.** Ὥστε ὅσοι θέλετε νὰ συνεισφέρετε, πρέπει νὰ τὸ κάμετε ὣς τότε.

Εὐχάριστο αὐτό, ***Ἀνταλούζα***, νὰ λαβαίνῃς ἀπὸ «τόσους καὶ τόσες» Μικρὰ Μυστικά. Σοῦ ἔστειλα ἄλλα 5 τετράδια. Ὅσο γιὰ τὴν *ἀλληλογραφία, ἀφοῦ ἀλληλογραφεῖς* τώρα μὲ τέσσερα παιδιά, εἶναι ἀρκετὰ καὶ καλὰ κάνεις ποὺ δὲν δέχεσαι μὲ ἄλλα. Χαίρω ποὺ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωή σου τώρα ποὺ δὲν πηγαίνεις πιὰ σχολεῖο.

Ἀλήθεια, ***Γκλόρια***, εἶχες καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν μὲ ξέχασες δὲν πειράζει. Ἐλπίζω, τώρα ποὺ ἔφυγαν οἱ ξένοι, νὰ ξαναρχίσῃς τακτικὰ ὅπως πρῶτα. Χαίρω ποὺ σ' εὐχαριστεῖ τόσο ἡ ὅλη μου. Τοῦ χρόνου λοιπὸν θάρθῃς νὰ σπουδάσῃς καὶ θὰ σ' ἔχω κοντά μου ; τί καλά !

Κατάσκοπε 33, ἂν οἱ ἄλλοι ἐκεῖ ἔλαβαν τὸ φυλλάδιο καὶ σὺ ὄχι, θὰ πῇ πὼς τὸ δικό σου καθυστερεῖ ἢ χάθηκε στὸ ταχυδρομεῖο. Γιατὶ ἐγὼ κάνω τὴ διεκπεραίωσή μου τόσο προσεχτικά, ὥστε ποτὲ δὲν γίνεται λάθος. Περιμένω τώρα καὶ λιγώτερο βιαστικὰ γράμμα σου.

Ὀπαδὲ Ἀμερικανισμοῦ, ἀνανέωσα τὸ ψευδώνυμό σου καὶ σοῦ ἔστειλα ἕνα τετράδιο. *Ὅσα μοῦ ἔστειλες τὰ ἔλαβα.* Ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ πληροφορήσω ἂν ἡ ***Β.*** ἀνανέωσε ἢ πῆρε ψευδώνυμο, πρέπει νὰ ψάξω καὶ δὲν ἔχω καιρό. Ἂς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους ὅσοι μοῦ κάνουν τέτοιες ἐρωτήσεις : δὲν ἀπαντῶ παρὰ μόνο ὅταν τυχαίνῃ νὰ εὐκαιρῶ, ἢ νὰ θυμοῦμαι καὶ νὰ μὴν εἶναι ἀνάγκη νὰ ψάξω.

Δοξασμένο Νησί, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσισες νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνηση καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ τὰ καλὰ λόγια. Γράφε μου, καὶ στὸ ἑξῆς λιγάκι πιὸ καθαρά, πιὸ εὐανάγνωστα.

Στέφεν, σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ δὲν ξεχνᾷς νὰ μὲ συσταίνῃς ὅπου βρίσκεσαι, ἀλλὰ καμμιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἐκεῖνες δὲν ἐνεγράφη ὣς τώρα. Ἴσως θὰ περιμένουν τὴν Πρωτοχρονιὰ καὶ καλὸ θὰ ἦταν νὰ τοὺς τὸ θυμίσῃς, ἂν ἔχῃς τὶς διευθύνσεις τους. Εἶπα στὸν κ. Ξ. πόσο σοῦ ἄρεσε ἡ «Στέλλα Βιολάντη» κι' εὐχαριστήθηκε πολύ. Ἂν θέλῃς νὰ τὸν ἰδῇς καμμιὰ φορά, εἶναι συνήθως στὸ σπίτι καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι, ἀπὸ τὶς ἑντεκάμισυ καὶ πέρα.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα ***Ἑλένη Δ. Βλαχοπαπαδοπούλου.*** Ὄχι, καμμιὰ παρεξήγηση. Περιμένω τώρα τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου γιὰ τὴ διάδοσή μου, καὶ θὰ ἤθελα νἄπαιρνες καὶ ψευδώνυμο γιὰ νἄχουμε πιὸ τακτικὴ ἀλληλογραφία. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ ἐζήτησες.

Ἀκριβῶς, ***Λέλια***, ἔχουν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τὸ τελευταῖο σου γράμμα. Καὶ φαντάζεσαι μὲ πόση χαρὰ ἔλαβα τὸ σημερινὸ κι' εἶδα πὼς μὲ θυμᾶσαι ἀκόμα καὶ σ' αὐτὴ τὴν τόσο «γεμάτη» ζωή σου. Ναί, τώρα εἶσαι μεγάλη κι' ἔτσι γεμάτη εἶναι συνήθως ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων, ποὺ νὰ μὴ τοὺς ἐπιτρέπῃ νὰ προσφέρουν συχνὰ στὸν ἑαυτό τους «τὶς χαρὲς ποὺ ἐπιζητοῦν». Ἔχουν ὅμως μιὰ χαρὰ μεγαλύτερη καὶ διαρκέστερη ἴσως *ἀπ' ὅλες* : πὼς κάνουν τὸ καθῆκον τους. Οὔτε πιστεύω πὼς θὰ ἤθελες ἀληθινὰ νὰ ξαναγίνῃς παιδί. Αὐτὸ τὸ λένε ὅλοι μὰ ἂν τοὺς παρουσιαζόταν μιὰ νεράϊδα, πρόθυμη νὰ τοὺς μεταμορφώσῃ μὲ τὸ μαγικό της ραβδί, εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν θὰ τὴν ἄφιναν...

Εὐχαριστῶ πολύ, ***Κυκλαμιά***, γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὸ ξεσπάθωμα. Ἐνέγραψα τὸ νέο μου φίλο ποὺ, ἅμα λάβῃ τὰ πρῶτα φυλλάδια, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ὁ ἴδιος. Χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσαν τὰ Νέα τοῦ 1938. Ἐξετέλεσα καὶ τὶς ἄλλες παραγγελίες καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα.

Καὶ σένα, ***Ὑδραιόπουλο***, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, καθὼς καὶ τὸν καλό σας Σύλλογο, ποὺ μοῦ ἑτοιμάζετε καὶ ἄλλα. Ὁ νέος μου φίλος θὰ ἔλαβε ἤδη τὰ πρῶτα φυλλάδια καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ πῶς τοῦ φάνηκαν. Σ' εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἀνανέωση. Ὄχι, δὲν μὲ *κουράζουν* τὰ γράμματά του· δὲν εἶναι βέβαια καλλιγραφικά, μὰ τὰ βγάζω πέρα.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, Δοὺξ Ὀμπλιγκαντὸ καὶ ***Ἀεροπορίνα***, καὶ τὰ δικά σας γράμματα διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Ἂν ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ χωριστά, ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράφετε γρήγορα.

Συσταίνω στὸ Ρεσιτὰλ Χοροῦ ποὺ δίνει ἡ νεαρὴ καλλιτέχνις Ποθοῦλα Κανούτα —κόρη τῆς παλιᾶς μου ἀξέχαστης ***Ζουλέϊκα***, Διαπλασοποῦλα ἄλλοτε κι' αὐτή— στὸ Θέατρο Ὀλύμπια, τὴ Δευτέρα 20 Δεκεμβρίου, 6.30' μ. μ. Ἀκούω πολλὰ γιὰ τὴν τέχνη τῆς Κανούτα, ποὺ διακρίθηκε καὶ στὴν Ἀμερική, ὥστε δὲν θὰ χάσῃ ὅποιος πάει νὰ τὴν ἰδῇ νὰ χορεύῃ. Ἐννοεῖται πὼς οἱ χοροί της εἶναι ἀνώτερης τέχνης καὶ σεμνῆς : ἑρμηνεύουν μὲ ρυθμικὲς καὶ πλαστικὲς κινήσεις συνθέσεις μεγάλων μουσικῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου, ἀ. (ΠΜ). Βίλλυ Φριτς, ἀ. (ΑΒ). Γαλάζιο Βάλς κ. (ΙΨ). Φραγκῖσκος Ἰωσήφ, ἀ. (Ἀήττητος). Μιτσοῦκο, κ. (ΧΠ). Θαλασσοκράτωρ, ἀ. (ΚΚ). Ἀδόλφος Βόλμπρυκ, ἀ. (ΚΒ). Σάρλ Βανέλ, ἀ. (ΙΜ). Δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος, ἀ. (ΧΑ.) Σπαθιστής, ἀ. (;;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Μελαχροινὸ Διαβολάκι, κ. Μικρομέγαλος, ἀ. Ἀεροπορίνα, κ. Ναύαρχος Νέλσων, ἀ. Δούλη Δωδεκάνησος, κ. Χειμώνανθο, κ. Ροδοδάφνη, κ. Σαρπηδών, ἀ. Μαγεμένο Βασιλόπουλο, ἀ. Σπῖνος, κ. Κότσυφας, κ. Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, ἀ. Στέλλα Βιολάντη, κ. Μεγάλη Ἰδέα, κ. Σκυριανόπουλο, ἀ. Αἰγαιοπελαγίτης, ἀ. Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, ἀ. Δόνιφαν, ἀ. Ἄνθος τοῦ Μαΐου, κ. Ξανθὸς Ἱππότης, ἀ. Λίλιβελ, ἀ. Φελμάρε, ἀ. Κόκκινος Γάϊδαρος, ἀ. Βαρκούλα τῆς Πόλης, κ. Βοσκαρούϊ, ἀ. Ἔφη Καλλιθεᾶτις, κ. Σκορπιός, ἀ. Κυματίζουσα Κυανόλευκος, κ. Ἀστόχαστη, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

24ο Δελτίο Εἰσφορῶν

Ἀπὸ προηγούμενες εἰσφορὲς	δρ.	3,689
Φαιναρέτη Γ. Κοκόλη . .	»	10
Δούλη Δωδεκάνησος . .	»	65
Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης	»	25
Δεσποινὶς Δ. Δ.	»	25
Ἀστόχαστη	»	25
Τὸ ὅλον μέχρι 14 Δεκεμβρίου :	δρ.	3,839

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Ρόμπερ Τέϋλορ*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές, καθὼς κι' ὅλο τὸ Σύλλογο τῶν 'Αστέρων· τὰ κομμάτια σου θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους καὶ θὰ σοῦ πῶ· ἄλλοτε ὅμως τὰ καθένα νὰ τὰ γράφῃς χωριστά') ***Δοξασμένην Ὕδραν*** (εὐχαριστῶ πολύ· καλὴ πρόοδο στὰ μαθήματα· βέβαια ποὺ ἄμα μεγαλώσῃς, θὰ μπορῇς νὰ γράφῃς καὶ σὺ ὅπως τὰ μεγάλα Διαπλασόπουλα·) ***Χαραυγὴν τῆς Νιότης*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴ Στατιστικὴ τῶν 'Ασκήσεων· τὴν παρέβαλα μὲ τ' ἀποτελέσματα ποὺ ἔβγαλα ἐγὼ καὶ εἶδα πὼς εἴμεθα σύμφωνοι·) ***Μεγάλην Ἑλλάδα, Μερσεντές, Ἰωάννην Σ. Παναγόπουλον, Ἴσιδα*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Δεκεμβρίου* θὰ παντήσω ὀτὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 234ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Φεβρουαρίου.

28. Λεξίγριφος

Μιὰ πρόθεση κι' ἡμέρα
'Ενώθηκαν κρυφά.
Καὶ ξαφνικὰ κεῖ-πέρα
Προβάλλει μιὰ θεά.

Διάνα

29. Στοιχειόγριφος

Πόλη τῆς Μικρᾶς 'Ασίας,
'Αποικία τῆς 'Ιωνίας,
Παίρνει γράμμα στὴν ἀρχή της
Καὶ τῆς κόβεται ἡ φωνή της.

Λοχαγὸς Ρὶχτόφεν

30. Μεταγραμματισμὸς

Σ' εὐρωπαϊκ' εἶναι χώρα
Μιὰ πρωτεύουσα μεγάλη,
Τί τῆς ἔρχεται ὅμως τώρα
Κεφαλὴ νὰ πάρῃ μ' ἄλλη :
Ταπεινώνεται, μικραίνει
Καὶ χωριὸ μονάχα μένει.

Εὔθυμος Τραγουδιστὴς

31. Ἀναγραμματισμὸς

Μικρὴ ἢ μεγάλη ἔκταση
Γῆς ποὺ καλλιεργεῖται,
Τὴν ἀναγραμματίζετε
Καὶ πόλη συγματίζετε
Ὡς ξέρετε ὅλ' οἱ λύται.

Μενεξεδένιο Δειλινὸ

32. Κυβόλεξον

* * * * = Συναίσθημα
* * * * = Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς
* * * * = Οἰνοπνευματῶδες
* * * * = 'Αρχαῖος θεός.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λευκοπυργιώτης

33. Κρυπτογραφικὸν

123456768	=	Δημαγωγός
24656768	=	'Ιστὸς πλοίου
343568	=	Σκότος
41268	=	Κηλὶς
56768	=	Πόλις
656768	=	Νόμισμα
732468	=	'Ανίατος
826468	=	Φυτρώνει.

'Ισις

34—38. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

φλοιός, τέρμα, τυρός, ἄβατος, ἀλόη.

Λοχαγὸς Ρὶχτόφεν

39. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικά των νὰ ποτελοῦν νῆσον :

δειλός, λαῦρος, γίγας, ἀμβλύς, θόρυβος.

Μικρούλα Τραλαλὰ

40. Μικτὸν

πρ-οου-σκς

'Αρτανιάν

41. Γρῖφος

	αααα	α	α
	α	α	α
Π / ας — Ζοῦτιν	α	αααα	ν
	α	α	α
	αααα	α	α

Τάσος Τζαμτζῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 40.

478. Καταστροφὴ (κατά, στροφή).— 479. Σπάρος-Σάρος.— 480. Λυκοῦργος-κακοῦργος.—481. Αἰὼν χιών,

481. **ΣΑΤΥΡΟΣ**
ΚΑΛΑΜΟΣ
ΕΥΑΑΒΗΣ
ΧΑΡΑΥΓΗ
ΝΟΜΙΣΜΑ
ΣΙΚΕΛΙΑ
ΣΕΛΙΝΟΝ

483. **ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΣ** (ἀκακία, κακόον, Ἔδεσσα, Δανία, ὁμάς, Νέμος, 'Ικόνιον, σκάκι) — 484-488. Διὰ τοῦ Χ : *χρόνος, τροχός, χρῶμα, χάνδρα, τάχος.*— 489. **ΝΕΙΛΟΣ-ΟΣΙΡΙΣ** (ΝαΟΣ, ΕἰΣοδος, 'ΙλΙάς, ΛύΡα, Ὄφις, ΣοῦΣ).—490. ***Ἔνδοξος εἴθε νὰ γίνῃς κάποτε !*** (ἐν δο ξο, Σὴθ ἐν αγ, ιν εἰς κᾶ, ποτέ),

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΗ' — 34]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες. Μάθρο Διαμάντι ἀλληλογραφοῦμε ; Γράφε πρώτη : Κον Θ. Θεοτόκην, Λεωφόρος 'Αλεξάνδρας Κέρκυρα. Διὰ : ***Ἀεροπορίνα***

[ΔΗ' — 35]

Εἰσερχόμενος στὸ τρίτον ἔτος ***ἐντόνου Διαπλασιακῆς Δράσεως***, ἐξαιτοῦμαι ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Νέα Δ)σις : Σ. Μυάτσον Poste Restante 'Αθήνας (8)

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΔΗ' — 36]

Αποτελέσμανα (ΔΖ — 82) διαγωνισμοῦ μας. Βραβεύομεν : 1ον *Ἄτροπον*, 2ον ***Χανουμάκι***. Ζητοῦμεν συγγνώμην διότι ὁ διαγωνισμὸς ἀπὸ δίμηνος κατήντησε . . ἐτήσιος. 'Αλλὰ καλύτερα ἔτσι προκειμένου νὰ ἐγίνετο. . . αἰώνιος.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΩΓΑΤΟΣ

[ΔΗ' — 37]

ΘΕΑΤΡΟ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ : ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ—ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ Ἔκδοσις Γκοβόστη. Κυκλοφόρησε αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Κατάλληλο γιὰ οἰκογενειακὲς καὶ σχολικὲς γιορτές. Περιέχει πέντε δραματάκια καὶ μία κωμῳδία. 'Αντίτυπα τοῦ Νέου Βιβλίου πωλοῦνται στὰ Γραφεῖα «Διαπλάσεως» καὶ ἀπευθείας στὴν συγγραφέα Τζῶρτζ 34 'Αθῆναι. Τιμὴ δραχμὲς 25 (καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 31,50 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ 37,50 διὰ τὸ ἐξωτερικόν).

[ΔΗ' — 38]

Λεϋλά, δυστυχῶς τὰ χαιρετίσματα τῆς Gerda σου δὲν ἐπρόφθασαν τὸν Bob μου. ***Θλιμμένη Μελωδία***

[ΔΗ' — 39]

Τρελκονόριτσο, ἀφοῦ τὸ ***Πικολίνο*** μᾶς ἔκαμε ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο, γινόμαστε τοὐλάχιστον φίλες μὲ μιὰ φιλική ἀλληλογραφία ; ***Θλιμμένη Μελωδία***

[ΔΗ' — 40]

Αποχωρῶ τοῦ συλλόγου «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ». ***Θηριοδαμαστὴς***

[ΔΗ' — 41]

Κυρίαρχε τῆς Σαχλαμάρας, ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια ε; ΡΟΜΠΕΡ ΤΕΥΛΟΡ

[ΔΗ' — 42]

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασόκοσμον χαιρετῶ ὅλους-ες καὶ ἀλληλογραφῶ. Δ/σις 151/10 'Αθῆναι διά:

Βίλλυ Φρίτς

[ΔΗ' — 43]

Ἱδρύθη «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ» Ἔδρα ἐν Καλλιθέᾳ 'Αθηνῶν. Πρόεδρος : ***Φρεντερικ Μάρς*** (πρώην ***Θηριοδαμαστὴς***). Γραμματεύς : ***Ρόμπερ Τέϋλορ***. Ταμίας : ***Βίλλυ Φρίτς***. Μέλη : ***'Αδόλφος Βόλμπρυκ***

[ΔΗ' — 44]

Υποπλοίαρχος Κρίστιαν=Κατσαμπῆς ΡΟΜΠΕΡ ΤΕΥΛΟΡ

[ΔΗ' — 45]

Δεχόμεθα μέλη ἔχοντα ψευδώνυμον ἠθοποιοῦ. Δ/σις : 'Ιάκωβον Σαχίνην, Νέαν Σμύρνην, Τετραγ. 151, ἀρ. 10. ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΔΗ' — 46]

Το ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ἀναβάλλουμε λόγῳ μαθημάτων. Προθεσμία 'ἕως 15 'Ιανουαρίου. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΔΗ' — 47]

Κυρίαρχε Διαπλασόκοσμου, Σταμάτησε τὶς φλυαρίες καὶ δέξου τὴν κεραμίδα σου. Ὁ Λόρδος Βύρων δὲν λέγεται Δᾶνος (Διάπλασις ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ). «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΔΗ' — 48]

Ορειβάτις ; Τί κάνει τὸ πράσινο ! ; κι' ὁ Μπόμπης ; Χαιρετίσματα στὸν Σ.... Μέτρα τελείας. ***Κοσμοκράτωρ***

[ΔΗ' — 49]

Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ Διαπλασόκοσμο τὸν χαιρετῶ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος. ΠΟΓΛΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

[ΔΗ' — 50]

Διαπλασόπουλα, ἡ Δ/νίς μου ἄλλαξε τὰ σταλέντα ἐλήφθησαν. Νέα Δ/σις : Νέκον Κυριακάκην, Κοσμᾶ Μελωδοῦ 6, 'Αθήνας. ***'Αερουσυλλέκτη, 'Ηρακλῆ***, ἔλαβα, ἀπάντησα. ΔΙΑΝΑ, χρόνια πολλά. ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

[ΔΗ' — 51]

Γειά σου, Διαπλασόκοσμε. 'Αλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις : Γεώργιον Κ. Γεράκην, Πόστ Ρεστάντ, Καλλιθέαν διά : ***Σπαθιοτὴν***

[ΔΗ' — 52]

Εὐχόμεθα εἰς τὸν Γραμματέα μας ***Ρόμπερ Τέϋλορ*** χρόνια πολλά. «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΔΗ' — 53]

Αλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. 'Απαντῶ τάχιστα. Στεῖλτε πρῶτοι στὴν Δ/σιν : κ. 'Εμμ. Συλλιγάρδον, Προάστειον Πόρος (Κρήτης) διά : ***'Ηρακλειώτισσα***

[ΔΗ' — 54]

Αγκάθι, ἀγαπημένο, μεγάλη χαρὰ γιὰ μένα ἂν δεχθῇς νὰ γνωριστοῦμε. Διεύθυνσή μου: Δνίδα Μερόπη Πανταζάκου, Βασσάνη 38, Βόλον διά : ***'Αστόχαστη***

Τύποις ΣΕΡΓΙΛΔΟΥ Ψαρρομηλίγκου 22 'Αθήναι